

DENÍK

EUROPOSLANCE



Pavel Svoboda





TRITON
Praha / Kroměříž

Pavel Svoboda
Deník europoslance

DENÍK EUROPOSLANCE



Pavel Svoboda



Pavel Svoboda
Deník europoslance

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Svoboda, Pavel, 1962 duben 9.-
Deník europoslance / Pavel Svoboda. -- Praha : Stanislav Juhaňák - Triton, 2022. -- 251 stran

ISBN 978-80-7553-965-6 (brožováno)

* 34-051 * 32-051 * 329.3-051 * 342.534(4) * [339.923+327](4) *
929 * (437.3) * (093.3) * (0.034.2)004.774.6

- Svoboda, Pavel, 1962 duben 9.-
- 2014-2019
- právníci -- Česko -- 20.-21. století
- politici -- Česko -- 20.-21. století
- křesťanští demokraté -- Česko -- 20.-21. století
- europoslanci -- Česko -- 21. století
- evropská integrace
- deníky
- blogy

32 - Politika [15]
929 - Biografie [8]

Copyright © Pavel Svoboda, 2022
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2022
Cover © Renata Brtnická, 2022
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-965-6

Předmluva

Tato kniha měla zvláštní osud. Jako první ji totiž v celku četl nakladatel, nikoliv autor. Já jsem ji pouze po kouskách psal, ale nikdy zpětně nečetl. Teprve povzbuzení nakladatele dr. Juhaňáka, následné připomínky mých bývalých spolupracovníků a nezbytné redakční úpravy (chyby, duplicity, žalovatelné výroky) vedly k výsledku, který držíte v rukou. Deník byl také pro účely tohoto vydání doplněn jednak vysvětlivkami, jednak citacemi z blogů, které jsem po celou dobu mandátu publikoval a kvůli nimž jsem občas zapomněl i na vlastní deník (najdete je v plném znění na aktualne.cz, výjimečně i jinde). V textu jsou zařazeny i reakce občanů, schválně ale bez korektur.

Deník evropského poslance

Moje paměť nepatří již nyní, kdy mi je padesát dva let, k nejsilnějším. Možná v tom nejsem sám, a proto v této věci dochází k záměně žánrů: dokud si člověk ještě pamatuje, nemá zpravidla čas paměti psát, zato později zdánlivě píše paměti, které ale patří částečně do fantasy literatury.

Můj dědeček Josef Šrámek si psal deník o utrpení vojáka zajatého za I. světové války, já mám to štěstí, že válku znám jen z vyprávění rodičů a z filmů. Začínám psát tento občasný deník proto, že mě po zvolení do Evropského parlamentu asi čeká zajímavé období života.

Mám však obavu, že většina čtenářů za chvíli tuto knihu odloží s dobrým, ale později nikdy nesplněným úmyslem se k ní vrátit (kolik takových knih mám ve své knihovně!), a proto chci hned na počátku opsat text, který jsem našel v knihovně svého otce a dědečka v Praze na Hradčanské a který mě stále fascinuje svou aktuálností, i když byl napsán v 19. století: „Ctnost zachraňuje státy a zkaženost je ničí. Necením málo zákonitých záruk veřejné svobody; mám úctu k zásadám politického hospodářství; ale kdybych měl nějakou oprávněnost, abych statečně mluvil k lidem této doby, řekl bych jim: „Milujete spravedlnost? Umíte si vážiti zákonů, byť i měly nedostatky, a úřadů, byť i nedokonalých? Umíte milovati právo sousedovo jako svoje vlastní? Necítíte nenávisti k těm, kdož mají víc než vy, ani opovržení k těm, kteří mají méně? Milujete více čest než bohatství a počestnou prostřednost víc než špatně zjednanou velikost? Jste schopni mluvití svobodně a při tom nenapadati, nelhati a nerozdmýchati stát? Umíte setrvati na své myšlence a uchovati své svědomí a při tom neučiniti násilí myšlence a svědomí druhých? Umíte konečně milovati svobodu a nechť při tom panovati? Umíte-li to, zasluhujete, abyste byli občany; pakli neumíte, jest vaše politická a hospodářská věda od základu chybná a všechny revoluce světa vám nedají toho, čeho si žádáte.““ (Paul Janet: Dějiny vědy politické se zřetelem k mravovědě, kap. Poměr mravouky a politiky, str. XV, česky vyšlo nákladem Jana Laichtera na Královských Vinohradech v Praze r. 1896)

17. 6. 2014

Výjezdni programová konference Evropské lidové strany (ELS) v Albufeire, Portugalsko. Zde byl předložen třístránkový návrh programového dokumentu ELS pro právě začínající pětileté období, ale nebylo v něm ani slovo o křesťansko-demokratických hodnotách. Byť nováček, přihlásil jsem se a navrhl odpovídající změnu. Starší poslanci se na mě dívali shovívavým pohledem „neví, jak to tu chodí“. Výsledek: můj návrh byl přijat.

ELS – Evropská lidová strana (také EPP – European People's Party), sdružení 83 evropských středopravicových a křesťansko-demokratických stran ze 43 zemí Evropy, k nimž patří i KDU-ČSL, za niž jsem do Evropského parlamentu (EP) byl zvolen. Nejvýraznější větví ELS je její politický klub („frakce“) v EP; je to frakce největší, ale za cenu jisté názorové rozplizlosti – od středových liberálů po konzervativní křesťany.

23. 6. 2014

18:30 – první let do Bruselu s Brussels Airlines: po nástupu do letadla nám sdělili, že máme píchlou pneumatiku, oprava prý potrvá 45 minut. Po hodině pečení cestovatelů v letadle bez zapnuté klimatizace přišlo hlášení, že náhradní pneumatika na ruzyňském letišti nebyla nalezena, musíme tedy čekat, až ji přiveze náhradní letadlo. Výsledek: odlet 24. 6. v 01:10, přilet do Bruselu v 02:30. Na letišti nebyly žádné taxíky, protože tou dobou žádná letadla obvykle nepřilétala, potom se objevil jeden taxík a vzal tři pasažéry dohromady a rozvázal nás po Bruselu. Belgie, její organizovanost a pracovitost neklamaly. Jestli bude dalších pět let podobných, tak to bude hodně zajímavé.

Volby byly 23. a 24. 5. 2014. Mandát nám ovšem vzniká až 1. 7., takže do té doby jsme takoví evropští bezdomovci. Do 1. 7. jezdíme na jednání naší frakce spolu s dosluhujícími europoslanci, jako jsou Zuzana Roithová či Jan Březina – ten ale odešel okolo r. 2010 z KDU-ČSL a přiklonil se k TOP 09, aniž do ní vstoupil.

Naše bezdomovectví se projevuje v tom, že nemáme kanceláře, a tak bloudíme dlouhými chodbami EP, občas jsouc milostivě přijati do kanceláře některého stávajícího europoslance.

1. 7. 2014

zasedalo ve Štrasburku poprvé plénum nového EP. Začalo to orchestrem, který hrál instrumentálně – jak je v EU zvykem – evropskou hymnu,

Beethovenovu Ódu na radost. Nacionalisté v EP (mj. Nigel Farage, Marine Le Pen, ale i český Petr Mach) ji vyslechli vestoje, ale zády k orchestru. Óda na radost je vlastně óda na bratrství: zpívá se v ní o vizi, že jednou budou všichni lidé bratři. Postavit se k tomuto sdělení zády vyžaduje buď silný žaludek, anebo vymetenou hlavu, ať už má člověk politické přesvědčení jakékoliv. Jen Jan Zahradil seděl, protože prý EU není stát, takže nemůže mít hymnu, takže není třeba stát.

2. 7. 2014

Po včerejším hymnovém extempore křiklouni pan Farage a spol. ozdobili své europoslanecké lavice britskými vlajkami – symboly národního státu. V EP se zasedá podle politické orientace, a ne podle národnosti. Poselství je to jasné: my tu nejsme kvůli budování mostů mezi Evropany, kvůli evropské spolupráci, ale proti ní.

7. 7. 2014

Petr Mach (Svobodní) je zábavný. V taxíku z letiště se ptal, zda v EP je silnější frakcí EPP, anebo S&D. Poslanec Polčák se podivil této neznalosti a Mach odvětil, že mu ty dvě eurohujerovské strany splývají. Polčák pak tuto diskusi vtipně uzavřel – aniž odpověděl na otázku –, že v tom případě může být velikost těch frakcí Machovi lhostejná.

S&D – sociální demokraté, druhá nejsilnější frakce v EP

Dnes jsem byl zvolen předsedou Výboru pro právní záležitosti EP (zkratka JURI: každý výbor má zkratku o čtyřech písmenech). Po pěti letech jsem celkově druhý Čech, který dosáhl na funkci předsedy nějakého výboru v EP. Navíc je zcela neobvyklé, aby takovou funkci získal úplný nováček – já jsem dosud v žádném parlamentu nezasedal.

V EP funguje řízená demokracie, postavená na politických dohodách, takže pokud se někdo neutrhne, na každý post kandiduje většinou jen jeden kandidát (to značně urychluje procesy) a hlasuje se aklamací, což se v EP provádí ne zdvižením ruky, ale potleskem! Řízená demokracie je výhodná pro většinovou koalici EPP a socialistů (S&D), ostatní prskají.

Jednání JURI, na němž jsem byl zvolen, jsem stihl jen taktak, protože bylo ze 17:15 uspíšeno na 15:00 a já se o tom dozvěděl dnes dopoledne,

OSVĚDČENÍ

o zvolení poslancem Evropského parlamentu

Státní volební komise

osvědčuje, že

jméno, popř. jména: Pavel příjmení Svoboda, doc. JUDr. Ph.D., Dr. Sc.

místo narození: datum narození:

místo trvalého pobytu nebo místo pobytu^{*)} na území České republiky:

.....

byl ve volbách do Evropského parlamentu konaných na území České republiky ve dnech
23. - 24. 5. 2014 zvolen

POSLANCEM
Evropského parlamentu



V Praze dne 27. 5. 2014


podpis předsedy Státní volební komise

^{*)} Uvede se odpovídající

Osvědčení o zvolení do Evropského parlamentu

v poledne jsem odlétal a přijel jsem do jednací síně ve 14:50. Byl jsem ale ujištěn, že díky řízené demokracii bych býval byl zvolen i v nepřítomnosti.

8. 7. 2014

Odjíždím jako předseda JURI na první služební cestu, která díky výše popsanému systému řízené demokracie mohla být plánována ještě předtím, než jsem byl zvolen. Cesta vede na neformální Radu pro vnitřní věci do Milána, začíná totiž italské předsednictví v EU.

Už tady vidím, že funkce předsedy výboru EP má větší váhu, než jakou by jí člověk podle českých poměrů přisuzoval: na letišti dostávám

Rada EU má řadu formací – ministrů vnitra, zahraničí, zemědělství apod. Nejbliže k agendě výboru JURI mají právě ministři vnitra. Každé půlroční předsednictví některého členského státu v Radě zahajují tyto ministerské formace neformálním zasedáním, kde předsedající stát předkládá svoje priority a plán práce. Předsedové partnerských výborů z EP jsou na toto jednání pravidelně zváni.

ministerské zacházení – VIP salónek a policejní eskortu do hotelu, policie je přítomna v hotelu.

V 18:30 jsem ubytován s tím, že pro mě v 19:30 přijede eskorta s mikrobusem. Pro další vyprávení je důležité, že se mnou přiletěli dva kolegové ze sekretariátu JURI, ale byli ubytováni v jiném hotelu. V 19:00 volají z recepcce, že mikrobusem se o půl hodiny opozdí. V 19:05 opět volají z recepcce, že tam jsou dva moji kolegové, čekají na mě, že si vezmeme taxík, abychom na večeři dorazili

včas. Když jsem ale sešel dolů, čekali tam dva úplně jiní lidé s tím, že mě jako nového člena vezmou s sebou do taxíku. Podivil jsem se, ale nastoupil. V taxíku první otázka zněla, jak to tam u nás v Makedonii vypadá. Odpověděl jsem, že nejsem Makedonec, ale Čech, a zda tedy neměli vyzvednout někoho jiného. Ukázalo se totiž, že jde o dva pány z Mezinárodní organizace pro migraci. Oni na to, že ne, že jim na recepci řekli, že jsem z Makedonie, ale že tak jako tak jedeme na stejnou večeři. Byl jsem tedy v Miláně unesen Mezinárodní organizací pro migraci.

Dojeli jsme k muzeu, kde onu večeři dával italský ministr spravedlnosti. Celá ulice byla v délce cca 1 km policejně uzavřena.

U muzea se navíc ukázalo, že italští pořadatelé mi nedali žádnou akreditační kartičku, kterou bych se mohl prokázat. A tak jsem bez jakékoliv bumáčky hrdě s hlavou vztyčenou prošel asi deseti policejními kontrolami až do místa ministerské večeře, aniž se mě kdokoliv na coko-

liv zeptal – drzé čelo je evidentně lepší než poplužní dvůr. Italská organizace není sice bezvadná, ale o to přívětivější.

Na večeri italský ministr mj. oznámil, že jeho německý kolega musí ve 21:45 odejít, protože Německo od 22:00 hraje semifinále fotbalového mistrovství s hostitelskou Brazílií, a všichni chápeme, že věci mají svoji hierarchii. Když on, tak já taky! Ve 22:00 jsem se zvedl, sešel dolů a ptal se několika policistů, jak se dostanu do hotelu. Tady se objevily dvě potíže. Zaprvé, neznal jsem jméno hotelu, resp. jen jeho část „Grand Hotel“, ale grandhotelů se v Miláně ukázalo být asi padesát. Tento problém se vyřešil telefonátem s kolegy z JURI, kteří jméno hotelu „Grand Hotel et de Milan“ našli v papírech. Druhá nesnáž spočívala v tom, že když jsem údajně přijel mikrobusem (neměl jsem sílu policistům vykládat o svém únosu), tak jím také mám po skončení večere odjet. Jelikož ulice byla uzavřena daleko v obou směrech, žádné taxíky v ní, byli policisté nevraživí a žádné řešení neviděli. Po deseti minutách jsem jim řekl: „Pánové, já ten fotbal ale fakt chci vidět.“ Kouzelné slovo „fotbal“ zapůsobilo, policisté se rozzářili a najednou se mnou začali jednat úplně jinak: „No to jste měl říct hned!“ Skončilo to tím, že jeden z nich se mnou šel půl kilometru na konec policejní uzavěry, protáhl mě kontrolou a pomohl mi chytit taxík. Je vidět, že co nezmožila důstojnost funkce předsedy výboru EP, to zmožlo jediné zaklínadlo: fotbal.

Na hotel jsem dorazil ve 22:30, zapnu televizi a konstatuji, že v televizi mají problémy s grafikou i při mistrovství světa. Na obrazovce totiž stálo Brazílie–Německo 0:5, ale běžela teprve třicátá minuta. Až po chvíli jsem pochopil, že nejde o chybu, zápas skončil naprostou potupou hostitelské Brazílie 1:7.

15. 7. 2014

Dnes EP schválil za budoucího předsedu Komise Jeana-Clauda Junckera z Lucemburska, kandidáta EPP. Poprvé tak uspěl systém spitzenkandidátů.

System špičkových kandidátů má dát tvář evropským politickým proudům kandidujícím v eurovolbách, což je jistě atraktivní pro voliče, ale nepříjemné pro Evropskou radu – premiéry členských států. Je totiž jejich právem navrhnout předsedu Komise „s přihlédnutím k výsledkům voleb do Evropského parlamentu“. To je něco zcela odlišného od toho, že jsou dopředu známi kandidáti na tuto funkci za jednotlivé evropské politické strany, zejména za ELS, která pravidelně eurovolby vyhrává. V r. 2019 se proto Evropská rada vzepřela a navrhla jiného kandidáta, byť z vítězného ELS – Ursulu von der Leyen.

16. 7. 2014

Vyděsil jsem pracovníky sekretariátu JURI nápadem na výjezdní zasedání JURI v Kyjevě. Sice mi řekli, že to není možné, že se jezdí jen do unijních zemí, ale že v rámci snahy podporovat Ukrajinu, čerstvě přidruženou k EU, budou hledat cesty, jak na to.

17. 7. 2014

jsem poprvé mluvil na plénu EP jakožto spoluautor rezoluce proti Súdánu, kde byla křesťanka Miriam Ibrahim odsouzena k smrti kvůli sňatku s křesťanem, což šaría považuje za smilstvo – je považována za muslimku, neb měla být matkou křesťankou vychována jako muslimka i přesto, že otec muslim rodinu po jejím narození opustil. Mezitím Miriam porodila ve vězení dítě, spoutaná v řetězech. Jsme ve 21. století? Samu rezoluci považují lidé znalí poměrů v EP za velký průlom v obhajobě pronásledovaných křesťanů, prý se to v minulosti nedařilo prosazovat. Liberálové nám do usnesení propašovali přílepek o právech žen na „reprodukční zdraví“, dovedně skrytý za odkaz na protokol k jakési úmluvě platné v Africké unii. Člověk holt nemůže mít všechno na sto procent.

18. 7. 2014

Na plénu ve Štrasburku jsem absolvoval první ostré hlasování. Už jsem se zmínil o řízené demokracii a hlasování potleskem. Toto ale bylo něco úplně jiného, to byla jízda na divokém býku. Vše, co dále napíšeš, je důsledek velikosti EP (751 poslanců). K pochopení je také třeba si uvědomit, že poslanec ví, o čem hlasuje, jen v případě dokumentů, které mu prošly rukama – ne že by se k ostatním nemohl dostat, ale často sotva stačí přečíst materiály z výborů, v nichž pracuje. Proto mu jeho klub, např. ELS, připraví tzv. voting list – seznam hlasovaných dokumentů s návrhem, jak hlasovat. Chudáci tzv. nezařazení poslanci, kteří k žádné frakci nepatří a jimž tudíž nikdo žádný voting list nepřipraví. Faktem je, že v méně důležitých věcech se občas spoléháte na to, že voting list odpovídá vašemu názoru na hlasovanou věc.

O nejdůležitějších věcech, např. o volbě předsedy EP, se hlasuje anonymně vhozením zaškrtnutého hlasovacího lístku v obálce, poslanec se

musí podepsat u urny. Urny jsou rozestavěny po obvodu plenárního sálu v již tak těsných uličkách, u každé urny se tvoří fronty a kvůli těsnosti uliček vznikají zácpy, jak se poslanci snaží prorvat na druhou stranu sálu k urně s počátečním písmenem poslancova příjmení.

Obvykle se ale hlasuje podle voting listu buď zdvižením ruky, anebo – na vyžádání některé frakce – pomocí hlasovacího zařízení, tj. po jménech. Obojí probíhá v neuvěřitelné rychlosti, tohoto dne jsme zvládli cca šedesát hlasování v průběhu dvaceti minut. To má ale důsledky pro oba dva způsoby hlasování.

Hlasování zdvižením ruky je poznamenáno fázovými posuny, způsobenými pomalostí překladu. Předsedající řekne „kdo je pro“ – dvě vteřiny pauzy – „proti“ – jedna vteřina pauzy – „zdržel se“, přičemž zkušeným okem pohlédne do sálu a vyhlásí výsledek. Fázový posun mezi jazykem předsedajícího (často němčina, protože předsedou EP je aktuálně Martin Schulz), překladem do angličtiny a následným překladem do ostatních jazyků způsobuje, že např. Němci hlasují o dvě tři vteřiny dříve než Litevci, takže ti zvedají ruku „pro“ v momentě,



Budova EP je architektonický skvost, pro práci už to zase taková idylka není

kdy Němci už hlasují proti. Teď na začátku mandátu, než si zvykne-
me, vznikají vlny, z nichž vyčíst výsledek je umění svého druhu, vy-
žadující od předsedajícího buď značnou zkušenost, anebo značnou
drzost. Občas někdo požádá o ověření hlasování pomocí elektronické-
ho zařízení, a to výkřikem „check“ (angl. zkontrolovat; Češi samozřej-
mě slyší „Czech“), a někdy se ukáže, že předsedající výsledek neuhádl
správně.

Hlasování pomocí hlasovacího zařízení se koná cca v polovině pří-
padů, pokud o to předem požádala některá politická frakce. Poslan-
ci mají hlasovací karty v hlasovacím zařízení a strkají do jeho útro-
b tři prsty ke třem knoflíkům (pro – zdržení – proti). To má asi zajistit ano-
nymitu hlasování, aby okolní kolegové neviděli, jaké tlačítko poslanec
stiskl. Elektronické hlasování probíhá tak, že předsedající řekne „bod
XY, zahajují hlasování“ – dvě až tři vteřiny pauzy – „končím hlasová-
ní“ a za chvíli oznámí výsledek. Ona rychlost, při které si levou rukou
ukazujete ve voting listu, kde jste a jak máte hlasovat, a pravou hlasujete,
způsobuje, že poslanec občas zmáčkne nesprávné tlačítko (tlačítka ne-
jsou zrovna supercitlivá, takže někdy je třeba zmáčknout dvakrát) a poté
se včas nestačí opravit. V tuto chvíli se projevuje mnohojazyčnost EP
v plné kráse, protože co chvíli je slyšet z různých stran slova typu f..k,
m...e, S....e podle jazykové příslušnosti toho, kdo nezvládl motoriku
pravé ruky a hlasoval špatně. Naštěstí má pro tyto situace EP opravný
mechanismus: po hlasování můžete ústně nejen vysvětlit, proč jste hla-
sovali daným způsobem, ale především můžete opravit své hlasování
v protokolu, aniž byste ovšem mohli zpětně ovlivnit celkový výsledek
hlasování.

Toto první zátěžové hlasování nervově nezvládl jeden nezařazený
kolega, poslanec nový a bez voting listu, který uprostřed hlasování požá-
dal předsedajícího, zda by bylo možné snížit tempo hlasování. Předseda-
jící to odmítl odkazem na vrcholně politický důvod: tempo nelze snížit,
protože řadě poslanců zanedlouho letí letadlo. Nevím, jak bych takový
výrok, pronesený navíc ve čtvrtce v pravé poledne, zdůvodnil svým vo-
ličům.

Jídlo v parlamentních kantýnách je poněkud zdravější, doufám, že se
to projeví na mé váze. Hodně zeleniny, ryby, žádné knedlíky.

V polovině července začíná v unijních institucích „celozávodní dovolená“ a končí posledním týdnem v srpnu, trvá tedy nějakých pět týdnů. Prázdniny jsem strávil užíváním si vlastního baráčku a postýlky – po těch měsících kampaně, Štrasburku a Bruselu to bylo potěšení.

Z blogu 11. 8. 2014 „Nač nám jsou protiruské sankce“

Za totality se říkal jeden vtip: Jaká je definice agrese? Agrese je útok proti jinému státu bez účasti Sovětského svazu. – Jak řekl jeden moudrý diplomat v r. 2008 při ruské agresi vůči Gruzii: za totality jsme si neuvědomovali, že ne Rusko bylo sovětské, ale Sovětský svaz byl ruský. Ruský rovná se – agresorský. (...)

V r. 2008 při ruském útoku na Gruzii jsem byl českým velvyslancem při Radě Evropy, jejímiž členy jsou i Rusko a Gruzie. Tehdy jsem si myslel, že budou bezodkladně přijaty sankce vůči zjevnému agresorovi, ale v Radě Evropy se překvapivě začalo řešit, zda jde o porušení mezinárodního práva, či nikoliv, aniž tato debata měla nějaký podstatný výsledek. Bylo mi z toho tehdy nevolno.

(...)

Je mi proto trapně, když zástupce firmy Hamé v televizi líčí ztráty za zmařené obchody s Ruskem jako národní tragédii a jako vládní chybu, jako by náš poměr k cizím státům měl být poměřován jen počtem prodaných paštik. Ještě trapněji mi je, když s podobnými handlířskými počty vystupuje ministr průmyslu a obchodu. Jistě, vyčíslení obchodních ztrát je nutno znát, ale od vrcholného politika bych očekával, že vedle výčtu ztrát také řekne, co si za ty nevydělané peníze snažíme koupit: bezpečnost na evropském kontinentě a vlastní důstojnost.

Z blogu 30. 8. 2014 „Ruské tipy pro volný čas v srpnu“

Počínaje srpnem přešla ruská invaze na Ukrajině ... od nevyhlášené guerillové války, u které je prostřednictvím bohaté celosvětové propagandy uměle stírán rozdíl mezi mírem a agresí – do nové fáze.

(...)

Zmatečné a neuvěřitelně komické prohlášení ruské strany, že jsou tam ve svém volném čase, jen dokládá nový typ ruské agrese, která se již výrazně adaptovala a poučila z chyb minulých anexí svých sousedů.

Zavedme termín „dovolenková agrese“. Je srpen, máme po žních, vojáci už pomohli sklidit, tak kam bychom si tak ještě zajeli? Do Prahy (1968)? Do Gruzie (2008)? Nebo na Ukrajinu (2014)? Stále totéž. Už padesát let.

15. 9. 2014

Po víkendů záměrně stráveném ve Štrasburku jsem v pondělí ráno v 10:00 napochodoval do štrasburského sídla EP; jak jsem se správně obával, byl jsem tu skoro sám, lidé z Bruselu ještě nepřijeli. Naštěstí v poledne fungovala alespoň jedna restaurace. Můj problém spočíval v tom, že jako nový předseda parlamentního výboru mám nárok na větší kancelář, takže klíče od té původní jsem odevzdal, ale nové mi nevydali.

Dnes jsem totiž dostal novou kancelář – sice až ve dvanáctém patře, ale pohled na katedrálu je k nezaplacení.

16. 9. 2014

Na plénu ve Štrasburku jsme schvalovali, lidově řečeno ratifikovali, asociační dohodu s Ukrajinou. Symboliku této historické chvíle umocnil videomost mezi Evropským parlamentem a parlamentem ukrajinským, který paralelně s námi zasedal za stejným účelem.

Z blogu 18. 9. 2014 „Kyjev–Štrasburk – z očí do očí“

(...)

Propojení audiovizuální technologií navíc umožnilo poslancům obou parlamentů vyslechnout projevy předsedy EP Martina Schulze i ukrajinského prezidenta Porošenka, po kterých následovalo hlasování. Na obou stranách videomostu došlo ke schválení velkou většinou. Nutno dodat, že Ukrajinci byli asi o minutu rychleji hotovi. Musím pochválit Martina Schulze, protože dokázal čelit pokusům o narušení této symbolické schvalovací paralely procedurálními obstrukcemi a bučením, které Schulz okázale ignoroval a potíživším zleva i zprava prostě nedal slovo. Hodnota symbolu paralelního schvalování dostala správně přednost před zneužíváním demokratických procedur.

Pro historickou paměť si prosím dobře zaznamenejme, že z českých europoslanců proti hlasovali Keller (ČSSD, jako jediný socialista), tři komunisté – Maštálka, Konečná a Ransdorf, a samozřejmě za Svobodně – jako obvykle – pan Mach. Říká se, že moderní technologie zkracují

vzdálenosti, aniž by lidi přiváděly k sobě blíž. V tomto případě si myslím, že to bylo přesně naopak.

Pro mě to byl kamerami zprostředkovaný dojemný moment lidské solidarity. Nebýt napjatých a poté úlevných pohledů na tvářích mých kolegů a poslanců na Ukrajině, nikdy bychom nepochopili, jakou hodnotu pro ně tento dokument představuje. Řeklo by se: kus papíru. Ale jejich oči nám na obrazovce řekly své.

Konflikt Ukrajiny a Ruska mi připomíná jeden vtip: S kým sousedí Rusko? S kým chce.

18. 9. 2014

Ve Skotsku proběhlo referendum o nezávislosti na Spojeném království. Odpůrci nezávislosti vyhráli 55:45. Relativně těsný výsledek je varováním před chystaným referendem o vystoupení UK z EU: Skotové jsou totiž výrazně proevropštější než Londýn.

22. 9. 2014

byl pohřeb Dr. Petra Příhody, kultivovaného komentátora společnosti i církve. Všichni na něm oceňovali nejen nadhled, ale i schopnost být kritický, aniž by to byla kritika osobní. Dr. Jaroslav Med napsal do Katolického týdeníku, že Příhoda „nenamáčel pero do jedu“. To bych chtěl taky umět.

28. 9. 2014

Na Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi byl čten dopis od nepřítomného prezidenta Zemana, který zdůraznil, že svatý Václav nám může být inspirací jen tehdy, když budeme mít na mysli jak jeho silné, tak slabé stránky. Pan prezident jistě nezná „de mortuis nisi bene“ (o mrtvých jen dobře), ale hlavně nevím, jaké slabiny měl na mysli. Soudě podle jeho předvolební diskuse před druhým kolem volby patrně to, že vyjednával s Němci, resp. jim platil nějaké daně.

29. 9. 2014

TV Prima se dotázala, jakou část své mzdy dávám na charitu a jaké projekty podporuji. Napsal jsem jim uctivě, že svoji dobročinnost veřejně